

Bir Öykü Yazalım Mı?

31.
baskı

Cemil
Kavukçu

Resimleyen:
Mustafa Delioğlu

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2011

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1360-6

1. Basım: 2011

31. Basım: 1000 adet, Nisan 2024

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Ebru Akkaş

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Recep Eren

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.

Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

Bir Öykü Yazalım mı?

CEMİL KAVUKÇU

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

CEMİL KAVUKÇU

Çocukken okuduğum kitaplardaki, izlediğim filmlerdeki kahramanlardan biriydim ben. Kötülerin korkulu rüyası bir uçan adamdım, kovboydum, tahta kılıcını düşmanlarına sallayan bir denizciydim, baltalı ilah ya da görünmez adamdım. Adaleti sağlıyordum. Evimizin arka bahçesinde mahalle arkadaşlarımızla kurduğumuz oyunlarda hep bunlar vardı. Kötülere en ağır cezayı verirdik o oyunlarda. Okuduğum çizgi romanlara özenerek defterler alıp kendi uydurduğum serüvenleri yazıp çizdim. Büyüdüm, hayal

dünyasında yaşayıp hayallerini yazan biri oldum sonunda.
Bir yanım hiç büyümeyip çocuk kaldı. İyi ki öyle oldu.
Selo'nun Kuşları'nı, Bopato'yu, şimdi de Bir Öykü Yazalım mı?'yı çocuk yanım yazdırdı bana.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Berk'in Gizli Gücü • Havhav Kardeşliği (Bopato 1) • Özgürlüğe Kaçış (Bopato 2) • Kafeste Bir Topik (Bopato 3) • İlginç Bir Şey Yapmalıyız • Masal Kurma Oyunu • Selo'nun Kuşları • Siyah Rüya Taşı • Yeşilcik

İçindekiler

Uzun Bir Gece.....	9
Fatoş Okulda	19
Yazar Geliyor	24
Beklenmedik Bir Yolculuk.....	41
Leylek Köyü	48
Sait Dede	56
Fatoş Öyküsünü Yazıyor	69
Öyküler Yazar'a Ulaşıyor	81
Yazar Yeniden Geliyor	87

Uzun Bir Gece

Fatoş, sabah dinç kalkmak için erkenden yatmıştı. Ertesi günün bütün hazırlıklarını yapmış, yatağının başucundaki saati yediye kurmuştu. Gerçi annesi kurulu bir saatten farksızdı. “Uykucu kuşum,” diyerek çalar saatin sesini duyamayan kızının odasına gelip onu öpüp okşayarak uyandırmayı çok seviyordu. Fatoş, artık küçük bir kız olmadığını, birçok şeyi tek başına yapabildiğini önce annesine kanıtlamak istiyordu. Masa saatini de harçlığından biriktirerek bunun için satın almıştı. Fakat şimdi onun hemen arkasındaki ayıcığı Totiş'i başka türlü görüyordu. Kısa uykulara dalıp uyandığında boynunu

uzatıp saate bakıyor, zaman geçmek bilmiyor, komodinin üzerindeki gece lambasının aydınlattığı Totiş, onu eski düşlerine götürüyordu. Aralarında ikisinden başka kimse bilmediği bir anlaşma vardı. Yalnız kaldıklarından emin olunca ayıcığıyla masal anlatma oyunu oynarlardı. Fatoş bir masala başlar, sonra susup devamını Totiş'in getirmesini beklerdi. Nasıl olduğunu anlamadan masal tamamlanır, kimi zaman da yenisine geçilirdi. İçinden geçenleri okuyup kulağına fısıldayan, sarılıp yattığında güven duyduğu sadık arkadaşı bu gece suskundu.

İçi kıpır kıpırdı Fatoş'un. Uyumak istiyor ama uyuyamıyordu. Gecenin bu kadar uzun olduğunu daha önce fark etmemişti. Gözlerinin üzerinde, omuzlarında, hatta ellerinde birer külçe ağırlık vardı sanki. Gücünü toplayıp kollarını yorganından çıkardı. Parmaklarını sonuna kadar açıp avucunda birleştirdi. Birkaç defa tekrarladı bu hareketi. Anasınıfındayken el kaslarını geliştirmek için öğretmenin sık sık tekrarlattığı bir masajdı bu. Gece çok sessizdi ama Fatoş'u anılarına götürmekte son derece ustaydı. Yatağında doğrulup oturdu. Uyuyamayacağını anlayınca Totiş'i komodinin üzerinden yatağına alıp sarıldı. Kulağına eğilerek:

“Sana ihtiyacım var Totiş. Uzun zamandır seninle oyun oynamıyoruz diye darılmadın bana değil mi?” dedi alçak bir ses tonuyla. Anlayışlı ayıcığının, “Hiç darılır mıyım, ne zaman ihtiyacın olsa yanı başındayım,” dediğini duyar gibi oldu.

Bu yakınlaşma iyi gelmişti Fatoş'a. Dudaklarına bir gülücük yayıldı. Totiş onun çok eski bir arkadaşıydı.

Okula başlamadan önce, beşinci yaş gününde hediye etmişti annesiyle babası. O kadar sevinmişti ki çılgınlık atıp ellerini çırparak durduğu yerde zıplamıştı. Ne güzel boncuk gözleri, gülen bir yüzü vardı. Bu tonton ayıcığa Totiş adını vermişti. Geceleri Totiş'e sarılıp uyurdu. Şimdi de sarılmıştı ama uyuyamıyordu.

“Hadi ben yine küçük Fatoş olayım sen de bana ormanda geçen bir masal anlat, seni dinlerken belki uyuyuveririm.”

Oyuncak ayıya bakıp gülümsedi.

“Artık büyüdüm değil mi Totiş? Bu söylediklerime ne ben inanıyorum ne de sen. Ama ilk günkü kadar çok seviyorum seni.”

Totiş'i bırakıp ayağa kalktı. Uzun bir yürüyüşten dönmüş gibi yorgundu. Yatağına oturup bacaklarını birkaç kez kaldırıp indirdi. Terliklerini ayağına geçirip yerinden kalktığında kendini daha iyi hissetti. Loş odasının penceresini sıkı sıkı kapatan perdeyi hafifçe araladı. Sokak lambasının aydınlattığı cadde bomboştuydu. Caddenin öte tarafındaki bütün evler derin bir uykuda olmalıydı.

Çalışma masasının lambasını yaktı. Usulca çektiği sandalyeye oturdu. Çok sevdiği yazarın imzalı kitabı kırmızı kaplı defterinin yanındaydı. Lambayı kendine doğru yaklaştırıp kitaba yeniden başladı. Her cümlenin sonunda ne olacağını biliyordu. Çünkü soluk soluğa bir serüvenin anlatıldığı bu romanı iki defa okumuştuydu.

Kitaplığından yazarın öteki kitaplarını çıkardı. Akşam yatağına uzandığında, o kısa uykuya dalmadan önce okuduğu öykü kitabının yastığının altında olduğunu

hatırladı. Onu da alıp hepsini masaya yan yana dizdi. Gözlerini kapattı. İşaret parmağını kitapların üzerinde gezdirirken birden durdu. Öykü kitabının denk gelmesine çok sevinmişti. “İkincisi,” dedi içinden. Sayfaları hızla çevirip bulduğu öyküyü okumaya başladı.

Anlatılanların bu denli canlı olması bir yandan Fatoş’u başka bir dünyaya sürüklüyor, öte yandan heyecanını daha da artırıyordu. Öykülerin gizemini çözebilmek mümkün müydü? Bu işin bir sırrı var mıydı? Günün birinde kendisi de başkalarını etkileyebilecek kadar iyi öyküler yazabilecek miydi? İşte bu sorular, öyküyü bitirip kitabı bıraktığında Fatoş’un kapısını çalan beklenmedik bir misafir gibiydi. Çalışma sandalyesinin arkalığına sırtını dayadı. Kararlı ve azimliydı. “Başaracağım,” dedi mırıldanarak, “bu fırsatı çok iyi değerlendireceğim.”

Bir savaş verdiğini düşündü. Ailesi, kendisine hâlâ küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu. Oysa büyüyordu, seneye altıncı sınıfa gidecekti. Babası sık sık, “Benim kızım büyüdü artık, yapma böyle annesi,” derdi. Bunu duymak hoşuna gidiyordu ama annesine de karşı koyamıyordu. “Bunun keyfini çıkar, ne istiyorsan onu yap,” dedi içindeki bir ses. Dönüp Totiş’e baktı. Bütün sessizliğiyle gülümseyen ayıcığını uzak bir hayal gibi gördü. “İkinci savaşım da öykü yazmanın üstesinden gelmek,” dedi. Mırıltıyla değil, çekinmeden konuşmuştu.

“Bu işin üstesinden geleceğim, yarın bütün düğüm çözülecek,” dedi.

Birden uykunun ağırlığı çöktü gözkapaklarına. Masa lambasını kapattı. Parmak uçlarına basarak yatağına yöneldi. Uzanıp Totiş'e sarıldı.

Dalar gibi olmuştu ki uzak bir camiden sabah ezanının okunduğunu duydu. Pencereye baktı, hava hâlâ karanlıktı. Evlerinin önündeki caddeden hızla bir araç geçti. Sokakta bir köpek havladı. Sesi yankılanarak odasına geliyor, uzaklardan bir başka köpek de ona karşılık veriyordu.

Tam, dışarıda hayat başladı artık, derken yine derin bir sessizlik kapladı ortalığı.

“Sabah olsun, ne olur artık sabah olsun,” diye mırıldandı.

Neden sonra ayak sesleri duydu Fatoş. Bir kapı açılıp kapandı. Tuvalette sifon çekildi. Babası boğazını temizlemek için öksürüyordu. Önce o kalkmıştı demek. Aslında annesi de uyanmış olmalıydı. Mutfaktan gelen seslere bakılırsa kahvaltı sofrasını hazırlıyordu.

Totiş'i alıp usulca komodinin üstüne, eski yerine koydu. Parmağını dudaklarına götürüp “sus” işareti yaptı. “Bu gece yanıma geldiğini annem de, babam da bilmeme li,” dedi. Totiş de, “Tamam, kimse duymayacak,” der gibi baktı Fatoş'a.

Totiş, komodinin üzerinde, masa saatinin hemen yanı başında, kırmızı ışığın altında gülümsüyormuş gibi oturuyordu.

Biraz sonra annesinin sesini de duydu. Babasıyla bir şeyler konuştular ama ne olduğunu anlayamadı.

Hafta sonları dışında evlerinde güne hep böyle başlanıyordu. Okul servisi erken geldiğinden, önce Fatoş çıkardı. Aşağıya inince salonun penceresinden ona bakan annesiyle babasına el sallar, sonra bir öpücük gönderirdi. Babası otomobiliyle annesini işyerine bırakır, oradan ofisine giderdi.

Annesi odasına girdiğinde, gözlerini yumup uyuyormuş gibi yaptı. Her sabah olduğu gibi önce gece lambasını kapattı annesi, sonra da pencerenin stor perdesini çekti.

“Fatoşum, güzelim, uyan artık... Bak sabah oldu,” deyip yanağından öptü.

Gözlerini ovuşturup öbür yanına döndü Fatoş.

“Hadi bebeğim, uykucu kuşum benim... Hemen kalkmazsan geç kalacaksın. Bugünün ne kadar önemli olduğunu unuttun galiba... Önce tuvalete gidiyor, sonra da yüzünü bir güzel yıkıyor benim güzel kızım. Anneciğin seni kahvaltı sofrasında bekliyor.”

Fatoş’un nazlandığını görünce yeniden yanağından öptü.

“Hadi güzelim...”

Gözlerini açıp gülümsedi Fatoş. Sarılıp yanaklarından öptü annesini. Kollarını iki yana açarak esnedi.

“Numaracı seni,” dedi annesi.

Numaracıydı, evet.

Hemen yataktan fırladı Fatoş. Terliklerini ayağına geçirip koşa koşa tuvalete gitti. Yüzünü yıkadıktan sonra aynaya bakıp dilini çıkardı. Bu oyundan vazgeçemiyordu.

* * *

Sofrada kocaman bir bardak sütü hazırdu. Babası da kı-zarmış ekmek dilimine fındık ezmesi sürüyordu.

“Günaydın kızım.”

“Günaydın babacığım,” deyip yanağından öptü. Ma-saya oturdu. Bu sabah canı bir şey yemek istemiyordu. Sütünden bir yudum içti. Ekmeğinden küçük bir parça ısırdı. Annesi ondaki isteksizliği hemen fark etmişti.

“Hadi kızım,” dedi, “böyle yavaş davranırsan gecikir-sin.”

Yanaklarını şişirip annesine baktı.

“O dilimi bitir ama,” dedi babası.

Elinde değildi, canı kahvaltı etmek istemiyordu. İçi-ni kaplayan heyecan, çiğnediği lokmanın boğazından geçmesini engelliyordu. En sevdiği fındık ezmesi sürül-müş ekmek dilimini bile yiyememişti. Yumurta öylece duruyordu. Masadaki her şey gözünde büyüdükçe bü-yüyordu. Yanaklarını şişirip, “Off” dedi, içi almıyordu işte. Bir parça peynir yemeden masadan kalkmasına asla izin yoktu. Annesi bu konuda çok kararlıydı. Biraz daha oyalanırsa kahvaltı edilmeden geçirilen günün kimseye yararı olmayacağıyla ilgili o uzun konuşmalardan birini dinlemek zorunda kalabilirdi. Tüm bunları biliyordu. Ama içindeki heyecan yüzünden yiyemediğini anlatmaya kalkışmak bile annesine karşı bir savaşı başlatabilirdi. Boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Geceden beri içindeki fırtına bir an olsun yatışma-mıştı. Çünkü kitaplarını okuduğu ve çok sevdiği o yazar bugün okullarına gelecekti. Onlarla söyleşip sorularını

yanıtlayacaktı. Merak ettiği, sormak istediği o kadar çok şey vardı ki bunları düşünürken uykusu kaçmıştı. Asıl önemli olan da nasıl öykü yazmaları gerektiğini anlatacaktı. Öğretmeninden farklı şeyler söyleyeceğine emindi; çünkü o bir yazardı. Onlara bir konu verecek, daha sonra da öykülerini okuyup tek tek değerlendirecekti. Yazmayı çok seviyordu Fatoş. Bir defter almış, küçükken Totiş'e anlattığı masalları oraya yazmıştı. Bazılarına resim bile çizip rengârenk boyamıştı. Anneanesi hep, "Göreceksiniz bak, torunum büyüyünce yazar olacak, oturup anneannesinin hayatını bir güzel yazacak," diyordu.

Artık masal değil, öykü yazmak istiyordu.

En büyük düşü, bir gün yazar olup kitaplar yayımlamaktı. Yalnızca çocuklar için yazacaktı. Birçok çocuk okuru olacaktı, ne güzel! Onlarla kendi dünyasını, hayallerini paylaşabileceğini düşünmek çok heyecanlandırıyordu Fatoş'u. Uydurup uydurup Totiş'e anlattığı masalardan bile kocaman bir kitap olurdu. Şimdi yeni konular bulması gerekiyordu. Yazar neler söyleyecekti bakalım, en çok da onu merak ediyordu.

Servis saati gelmişti. Giyinmeye çalışırken annesi hâlâ elindeki rafadan yumurtayı kaşıkla yedirmeye çalışıyordu.

"Lütfen anne," dedi Fatoş, "bu kadar yeterli, daha fazlasını içim almıyor."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu babası endişeyle.

"Hayır baba, iyiyim. Çok heyecanlıyım o kadar. Bugün okulumuza bir yazar geliyor."

Babası gülümsedi.

“Biliyorum kızım, dün akşam yatıncaya kadar onu anlattın bize.”

“Hadi kızım son bir kaşık.”

“Of anne ya! Daha dişlerimi fırçalayacağım.”

Babası araya girdi.

“Tamam hayatım,” dedi, “bebekmiş gibi davranma artık, Fatoş kocaman kız oldu. Öykü yazmaya hazırlanan birine böyle davranılır mı?”

“Evet anne,” dedi Fatoş, koşarak banyoya gitti. Elini ağzını yıkayıp hızla dişlerini fırçaladı. Banyodan çıkar-ken yeniden aynaya dilini çıkardı.

Aceleyle annesini ve babasını öptü. Merdivenleri koşarak indi. Servis gelmiş, caddenin karşısında Fatoş'u bekliyordu. Dönüp salonun penceresinden kendisine bakan annesiyle babasına el salladı.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Bir öykü yazalım mı?

Cemil Kavukçu

Fatoş, en sevdiği yazarın okuluna geleceğini duyunca sevincinden yerinde duramaz. Öykü yazmaya çok hevesli olduğundan yazarla karşılaşmaya can atar. Peki, onca arkadaşının arasından sıyrılmayı başarabilecek midir?

Türk edebiyatının önemli öykücülerinden Cemil Kavukçu'nun çocuklar için kaleme aldığı *Bir Öykü Yazalım mı?*'de, Fatoş'un yazmak için verdiği uğraş ve gereken tüm teknik bilgileri kullanarak başından sonuna kadar öyküsünü nasıl yazdığına tanık oluyoruz. Hayal kurmaya ve bu hayalleri yazıyla ifade etmeye özendiren bir roman...

roman

YAŞ	8	9	10	+
-----	---	---	----	---

CAN
ÇOCUK

cancocuk.com

